

Науково-практичний журнал

СУДОВА АПЕЛЯЦІЯ

Теорія та історія
апеляційного судочинства

Судова система в Україні

Проблеми розвитку
кримінального права і процесу

Цивільне судочинство

Господарське право та процес

Адміністративна юстиція в Україні

Судова практика

Наукова хроніка

Практика міжнародних
судів і трибуналів

4.2009

Науково-
практичний
журнал

СУДОВА АПЕЛІАЦІЯ

Журнал виходить 1 раз на квартал

№ 4(17), 2009

Засновники:

Апеляційний суд м. Києва

03680, м. Київ,
вул. Солом'янська, 2а,
тел. 038-044-284-14-83

Інститут держави і права

ім. В. М. Корецького

НАН України

01601, м. Київ,
вул. Трьохсвятительська, 4,
тел. 038-044-278-51-55

Свідоцтво про державну
реєстрацію друкованого засобу
масової інформації
Серія КВ № 9693
від 23 березня 2005 року

Видавець:

ТОВ «Видавництво

«Юридична думка»»

01103, Україна,
м. Київ, вул. Кіквідзе, 18-а,
тел. 038-044-278-75-33

**Передплатний індекс
91888**

Теорія та історія
апеляційного судочинства

Судова система в Україні

Проблеми розвитку
кримінального права
і процесу

Цивільне судочинство

Господарське право
та процес

Адміністративна юстиція
в Україні

Порівняльне правознавство

Судова практика

Наукова хроніка

Практика міжнародних
судів і трибуналів

Наукова рада журналу

- Шемшученко Ю. С.** — директор Інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, академік НАН України
(голова наукової ради);
- Побірченко І. Г.** — голова Міжнародного комерційного арбітражного суду і Морської арбітражної комісії при Торгово-промисловій палаті України, доктор юридичних наук, професор;
- Притика Д. М.** — народний депутат України, доктор юридичних наук;
- Середа Г. П.** — ректор Академії прокуратури України при Генеральній прокуратурі України, кандидат юридичних наук;
- Сіренко В. Ф.** — доктор юридичних наук, член-кореспондент НАН України;
- Тордія В. В.** — голова Верховного Суду Автономної Республіки Абхазія, член Вищої ради юстиції Грузії, кандидат юридичних наук;
- Войтюк І. А.** — ректор Академії суддів України, кандидат юридичних наук;
- Штефан Гасс** — віце-президент Апеляційного суду кантону Базель-Ландшафт (Швейцарія), професор, доктор філософії, історії та юриспруденції

Журнал «Судова апеляція»

включено до переліку фахових видань у галузі юридичних наук, в яких можуть публікуватися результати дисертаційних досліджень (постанова Президії ВАК України № 2-05/7 від 04.07.2006 р.)

// Бюлетень ВАК України. – 2006. – № 8

Редакційна колегія

- ЧЕРНУШЕНКО А. В.** — Голова Апеляційного суду м. Києва,
кандидат юридичних наук
(головний редактор);
- СЕМЧИК В. І.** — член-кореспондент НАН України
(заступник головного редактора);
- КРЕСІНА І. О.** — доктор політичних наук, професор
(заступник головного редактора);
- ВОЙТЮК І. А.** — ректор Академії суддів України,
кандидат юридичних наук;
- КОРОЛЕНКО М. П.** — кандидат юридичних наук;
- ТИМЧЕНКО Г. П.** — кандидат юридичних наук
(відповідальний секретар);
- АВЕР'ЯНОВ В. Б.** — доктор юридичних наук, професор;
- АЛСНІН Ю. П.** — доктор юридичних наук, професор;
- ВЕРЕЩИНСЬКА Н. О.** — директор Центру суддівських студій;
- ВЛАСОВ Ю. Л.** — суддя Господарського суду м. Києва,
кандидат юридичних наук;
- КОСТЕНКО О. М.** — доктор юридичних наук, професор;
- КУЗНЕЦОВА Н. С.** — доктор юридичних наук, професор;
- ЛУЦЬ В. В.** — доктор юридичних наук, професор;
- МАЛИШЕВА Н. Р.** — доктор юридичних наук, професор;
- МАЛЯРЕНКО В. Т.** — доктор юридичних наук, професор;
- НАГРЕБЕЛЬНИЙ В. П.** — заступник директора Інституту держави
і права ім. В. М. Корецького НАН України,
кандидат юридичних наук;
- НЕМИРОВСЬКА О. В.** — суддя Апеляційного суду м. Києва,
кандидат юридичних наук;
- СІРИЙ М. І.** — кандидат юридичних наук;
- СТАХУРСЬКИЙ М. Ф.** — голова Київського міжобласного
апеляційного господарського суду,
кандидат юридичних наук;
- ШЕВЧЕНКО Я. М.** — доктор юридичних наук, професор.

Зміст

ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ АПЕЛЯЦІЙНОГО СУДОЧИНСТВА

*Музиченко П. П.*Еволюція апеляційного судочинства на українських землях
за нормами Статуту Великого князівства Литовського 1529 року 6

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО

*Прилуцький С. В.*Криза вітчизняної судової влади та правосуддя:
пошук причин та шляхів подолання ..... 12*Владиченко С. Д.*Європейська модель конституційного контролю
і захист прав людини ..... 21*Грицаєнко Л. Р.*Прокуратура як суб'єкт
конституційно-правових відносин в Україні 26

КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС

*Олійник О. Б.*Використання прокурором риторичних засобів
під час допиту свідків у суді ..... 33*Ахтирська Н. М.*Нотатки на полях проекту
Кримінально-процесуального кодексу України ..... 40*Рибалка О. В.*Цивільний відповідач як суб'єкт доказування
у кримінальному процесі ..... 47*Чемерис І. В.*Особливості розгляду судами справ
про корупційні діяння та інші правопорушення,
пов'язані з корупцією 52

ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО ТА ЦИВІЛЬНИЙ ПРОЦЕС

*Побережний В. І.*Проблеми банкрутства в Україні
та подоліки механізму правового регулювання ..... 58*Філик Н. В.*Становлення системи захисту прав
на об'єкти інтелектуальної власності 65

<i>Босва В. В., Снас О. В.</i>	
Забезпечення розгляду цивільних справ у розумні строки	70
<i>Козачук Ю. С.</i>	
Окремі питання практики визначення здатності особи бути зобов'язаною за векселем відповідно до Женевської конвенції 1930 року про врегулювання деяких колізій законів про переказні векселі та прості векселі	75
<i>Короєв С. О.</i>	
Попереднє судове засідання в цивільному процесі: доцільність обов'язкового проведення	81

МІЖНАРОДНЕ ПРАВО І ПОРІВНЯЛЬНЕ ПРАВОЗНАВСТВО

<i>Антипенко В. Ф., Антипенко Г. В.</i>	
Міжнародна кримінологія як інструмент розвитку міжнародного кримінального права	94

ПРОБЛЕМИ СУДОУСТРОЮ

<i>Скомороха Л. В.</i>	
Особливості призначення суддів в Україні та шляхи використання міжнародного досвіду	101
<i>Голосніченко Д. І.</i>	
Судові повноваження	107

СУДОВА ПРАКТИКА

<i>Скавронік В. М.</i>	
Апеляційний суд міста Києва як гарант єдиної судової практики в столиці	121
<i>Пікуль А. А.</i>	
Узагальнення розгляду районними судами міста Києва цивільних справ про виселення громадян з гуртожитків	134
<i>Григор'єва І. В., Стрижко С. І.</i>	
Аналіз причин скасування та зміни в апеляційному порядку постанов місцевих районних судів м. Києва у справах про адміністративну відповідальність за порушення вимог Закону України «Про боротьбу з корупцією»	141

Міжнародна кримінологія як інструмент розвитку міжнародного кримінального права

В. Ф. Антипенко,

доктор юридичних наук,
завідувач кафедри міжнародного права
Інституту міжнародних відносин
Національного авіаційного університету

Г. В. Антипенко, бакалавр міжнародного права

В статье обосновывается необходимость выделения международной криминологии как специфического направления науки криминология. Аргументационная база этого строится на примере фактических международно-криминологических разработок автора в сфере борьбы с терроризмом как преступления по международному праву.

Ключевые слова: международная криминология, терроризм, международное право.

In the article grounded necessity selection international criminology as specific direction of science criminology. Evidential base of it is built on the example of actual international criminology developments of author in the field of fight against terrorism as crime on an international law.

Key words: international criminology, terrorism, international law.

Інтернаціоналізація міжнародного життя дедалі більшою мірою інтернаціоналізує злочинність як складову мегасоціальної системи, якою є міжнародне суспільство. З огляду на потреби вивчення і упередження міжнародної злочинності посилюється необхідність застосування потенціалу міжнародних наук насамперед гуманітарного циклу, що у поєднанні з окремими неординарними методами дослідження утворює ознаки специфічної, міжнародної за своїм науковим інструментарієм кримінології.

Для того, щоб визначитися з необхідністю і мірою виокремлення міжнародного напрямку в науці кримінології, доцільно, на мій погляд, звернутися до процесу кримінологічного пізнання такого «актуального» і вкрай небезпечного злочину, як тероризм. Цьому сприяє передусім значний науково-теоретичний матеріал, напрацьований у рамках міжнародно-правової боротьби з тероризмом. За умови певної він набуває характеристик специфічної кримінології – міжнародної за своїм змістом.

Саме актуальність тероризму, його небезпечність для міжнародного суспільства змушує до пошуку і застосування нестандартних, не притаманних загальній кримінології міжнародно-кримінологічних методів пізнання причинності цього соціально-правового явища та його подолання.

Отже, через доведення достатніх підстав для виокремлення (у будь-якій формі) міжнародної кримінології тероризму з'являється можливість переконливо аргументувати підстави для відгалуження міжнародної кримінології взагалі.

Водночас дослідження проблем ефективності міжнародного антитерористичного права результує найбільш переконливі аргументи щодо прогалин у кримінології у цілому, які вказують на брак спеціальних (міжнародно-наукових) підходів і методів вивчення тероризму як злочину за міжнародним правом. Тому процес наукового пошуку ефективних міжнародно-правових механізмів боротьби з тероризмом об'єктивно виводить на нове бачення самої науки кримінології. В ній формуються міжнародні за своїм змістом і характером наукові підходи і методи дослідження найактуальніших злочинів, породжених (або адаптованих до рівня світової загрози) інтернаціоналізацією міжнародного життя. Міжнародність цих підходів і методів полягає передусім у тому, що вони базуються на напрацюваннях наук, міжнародний характер яких не викликає жодних сумнівів: міжнародне право, міжнародна економіка, соціологія міжнародних відносин, геополітика, конфліктологія, культурологія, воєнна наука та ін.

Зрозуміло, що проста сукупність цих наук не утворює міжнародну кримінологію. Тому постає об'єктивна необхідність упорядкування певних науково-теоретичних здобутків у зазначених та інших галузях міжнародної науки з метою створення системного кримінологічного бачення процесу виникнення й ескалації тероризму та інших тяжких міжнародних злочинів і визначення шляхів їх здолання.

Оскільки специфічність наукової сфери, що підлягає упорядкуванню і систематизації, є очевидною, то найбільш перспективно і продуктивно це доцільно робити в рамках відгалуження міжнародної кримінології і виділення в ній окремого напрямку – міжнародної кримінології тероризму. А встановлення спроможності міжнародної кримінології тероризму є найпереконливішою характеристикою креативності міжнародної кримінології як відгалуження науки кримінології. Тим більше, що кримінологія, яка оперує у міжнародній сфері, пов'язана передусім з міжнародним кримінальним правом, виходить із нього і базується на його змістовних характеристиках.

Звідси неабиякий інтерес становить стан вивченості й використання в науці та практиці таких основних категорій міжнародного кримінального права, як міжнародна злочинність, міжнародно-кримінальна відповідальність держав як основних суб'єктів міжнародного права і, що важливо, роль і місце у цьому процесі кримінології. З погляду обґрунтованості постановки питання про міжнародну кримінологію слід усвідомити, по-перше, наскільки обґрунтовані й установлені основні поняття і категорії специфічної галузі міжнародного права – міжнародного кримінального права. По-друге, слід визначити потребу відгалуження для вирішення цих питань і межі його специфікації у кримінологічній науці, усвідомити, якою мусить бути така наука у міжнародному вимірі. По-третє, слід віднайти і визначити фактори зворотного впливу з боку міжнародного права на кримінологію, специфічний міжнародний характер яких давав би

підстави стверджувати, що у тандемі з міжнародним кримінальним правом у рамках наук міжнародного кримінально-правового циклу фактично мусить розвиватися відповідний напрям кримінології.

Отже, саме у такій взаємозалежності і взаємообумовленості вбачається реальність функціонування складових зазначеного симбіозу: міжнародного кримінального права і міжнародної кримінології.

Дослідити вплив цих тенденцій на стан, зміст і розвиток міжнародного кримінального права серед правових наук здатна наука, яка, щонайменше, оперуватиме притаманним лише їй дослідницьким інструментарієм, котрий, поряд з юридико-технічними об'єднує категорії конфліктології, соціології міжнародних відносин, геоекономіки, геополітики, культурології, воєнної науки і базується на загальних засадах філософії. Водночас вона має свій специфічний предмет – міжнародну злочинність. Такою наукою за логікою і за визначенням може бути міжнародна кримінологія.

Вивчення чисельних фундаментальних праць з проблем глобалізації, які розглядають з позицій таких суміжних з правом наук первинні «горизонтальні» (що зумовлюються вадами системи світоустрою) причини міжнародних злочинів, мусить відбуватися у рамках кримінології іншого рівня, ніж та, що досліджує вторинні фактори, які утворюють транснаціональну злочинність. Відмінність такої кримінології полягає передусім у координаційному змісті її основного методу. Вона покликана надати кримінологічній спрямованості, а в подальшому – кримінологічній оцінці фундаментальним напрацюванням геополітики, політології, геоекономіки, міжнародної соціології, культурології, конфліктології та інших наук.

Фактично йдеться про наукове відгалуження у вигляді міжнародної кримінології. На відміну від підходів, що застосовуються у загальній кримінології, в центрі уваги тут постають держави (групи держав), криміногенність їх поведінки, а також криміногенність самої глобалізації. Причому цю криміногенність слід розглядати не як наслідок іманентної діяльності держави, тобто такої, що пов'язана з недосконалістю її структурно-функціональних елементів. Йдеться передусім про трансцендентний аспект поведінки держави (держав) як учасниці міжнародних відносин і суб'єкта міжнародного права.

Зважаючи на координаційну сутність міжнародного права (на відміну від ієрархічного внутрішнього права), поведінка держави, що може злочинний характер, розглядається з позицій оцінки дотримання (чи недотримання) добровільно взятих державою на себе зобов'язань (кримінальність) або поза такими зобов'язаннями (криміногенність).

В силу відмінності міжнародного права як іншої системи права держава може відмовитись від узятих на себе зобов'язань або відмовитись від них взагалі (шляхом відповідно виходу з договору та неприєднання). Тобто держава може завчасно або у процесі участі в міжнародній нормі права декриміналізувати свою поведінку. В таких випадках специфічною сферою міжнародної кримінології є визначення криміногенності поведінки держави поза її участю у міжнародній нормі (договорі), її оцінка не лише за еквівалентом основоположних принципів міжнародного права *jus cogens*, але й зважаючи на міжнародно-правові звичаї, традиції, норми міжнародної моралі.

Таким чином, через первинні суто міжнародні складові кримінологія отримує можливість з'ясування криміногенності поведінки держав і у цілому глобалізації. Це – по-перше. По-друге, «міжнародність» кримінології передбачає визначення змісту самої (міжнародної) криміногенності. По-третє, очевидно, що держава може декриміналізувати криміногенні фактори міжнародного характеру. Поряд з цим первинні «горизонтальні» складові міжнародної злочинності вона «скасувати» не може, для цього потрібен час і високий ступінь міждержавної консолідації. Такі глобалізовані умови міжнародної практики передбачають відмінність у підходах кримінології до визначення критеріїв їх криміногенності. Тобто вони й утворюють міжнародну специфіку кримінології, становлять її предмет.

Адже сьогодні держава – основний діючий на міжнародній арені суб'єкт міжнародного права, тому природно, що від її поведінки залежить можливість реалізації відповідальності за міжнародним правом.

Вивчати цю особливу за змістом і масштабом поведінку задля запобігання міжнародній злочинності мусить особлива, точніше, інша за змістом і масштабами кримінологічна наука – міжнародна кримінологія. Міжнародна кримінологія зі своїм науковим інструментарієм глобального характеру покликана «вивести» державу із тіні в сфері причинності міжнародної злочинності й надати тим самим предметності міжнародному кримінальному праву. Там, де державо-детерміністський підхід тільки формувався і держава у системі глобальних взаємозв'язків визнавалася субстанцією, здатною продукувати злочинність (при тому, що це злочинність, безумовно, особлива), відкривається перспектива новітнього бачення механізмів міжнародної злочинності і шляхів ефективної протидії їй через надання нового змісту інституту відповідальності держави, в тому числі кримінальної.

За браком міжнародної кримінологічної спеціалізації, поза увагою кримінологічної науки (а отже, міжнародного права) залишається (або відслідковується через перекручені оцінки їх сутності) низка детермінант міжнародної конфліктності, що зумовлює зростання загроз міжнародному миру і безпеці. Зокрема, концепція міжнародної злочинності держави розвивається однією дуже небезпечною напрямом, а саме: криміногенні чинники цієї сфери міжнародного права формуються навколо держав, що зосереджуються переважно у регіонах «третього світу».

Фундаментальні і міжнародно-кримінологічні дослідження цих проблем могли б покласти край другорядності міжнародного кримінального права, яке зосереджує не дуже ефективний потенціал на злочинних проявах наслідкового характеру (контрабанда зброї, наркотизм, торгівля людьми і людськими органами, піратство, злочини на сексуальному ґрунті та ін.), залишаючи недоторканою дійсно міжнародну криміногенну зону ліберального глобального капіталу, який, потерпаючи від глибокої кризи, продукує міжнародну злочинність і міжнародну терористичну конфліктність, дивним чином переводячи їх детермінацію на негаразди «третього світу».

Зауважимо особливу позицію тероризму щодо глобальних кримінальних схем. Сформувавшись на засадах заперечення і перешкоджання деградації країн «третього світу», тероризм, по суті, протидіє і транснаціональній злочин-

ності, яка є вагомим чинником цієї деградації. Зрозуміло, що дослідити цю складну глобальну, передусім соціально-політичну і геоекономічну, проблему в рамках існуючої кримінології з її геополітично незаангажованим інструментарієм внутрішнього походження і, в основному, внутрішнього призначення, не видається за можливе.

Застосування кримінологічних критеріїв національного і навіть міждержавного характеру проблеми пізнання механізмів криміногенності (явно міжнародної) тут не вирішує. Опанувати її для потреб кримінології можна лише, вдаючись до кримінологічних методів та інструментів, природа яких зовсім інша – вона формується і виражається в категоріях глобального суспільства як соціально-господарської цілісності. Складності тут додає та обставина, що законності (або хоча б засади) функціонування і розвитку цього глобального суспільства, принаймні у науково-теоретичному плані, не з'ясовані. Це підтверджується розгубленістю науки перед необхідністю оцінювати кризу глобальної світосистеми. Втім наукові пошуки відповідей на питання, які ставить глобалізація, ведуться комплексом наук, передусім гуманітарно-правового спрямування. Сама криза системи світогосподарства як продукту глобалізації, оскільки вона супроводжується сплеском активності міжнародної злочинності, містить підстави для уваги з боку кримінології. Вивчати ж повноцінно криміногенність певних елементів глобалізації кримінологія може, лише посівши своє ключове місце в зазначеному комплексі міжнародних наук, як органічна складова науково-теоретичної системи.

Відповідно можливості кримінології як елемента такої системи (комплексу) відчутно зростають за рахунок дії корелятивних зв'язків і взаємозбагачення суміжних наук. Це означає, що кримінологія, яка досліджує міжнародну злочинність, особливо в умовах глобалізації і системної кризи глобальної економіки, не може не бути за своїм змістом наукою міжнародною. Реалізація ж міжнародного змісту кримінології доцільна у форматі відгалуження від кримінології – міжнародної кримінології. Це не порушує цілісності науки кримінології, оскільки зберігає її загальні методологічні засади, цілі і завдання, водночас дає можливість слідом за відгалуженням (в силу своєї міжнародної специфіки) від загально кримінальної злочинності злочинності міжнародної, створити цільові предметні умови для її пізнання і кримінологічного опрацювання. Втім було б помилкою вважати, що достатньо оновити цей інструментарій, надати йому міжнародного виміру, визначити завдання глобального характеру – і кримінологія охоплюватиме своїми методологічними можливостями фундаментальні проблеми міжнародної злочинності.

Скоріше йдеться про відгалуження у розумінні його науково-теоретичного характеру, що супроводжується створенням наукових елементів системи кримінології, в центрі уваги якої, по-перше, мусить перебувати держава і окреслене державною оболонкою певне соціальне суспільство. Причому для міжнародної кримінології ця двоєдина субстанція мусить бути цікавою не як об'єкт, а здебільшого як суб'єкт міжнародної злочинності.

По-друге, найактуальнішим предметом дослідження міжнародної кримінології повинна стати сучасна світосистема як мегасоціальна цілісність з її домінуючою ліберально-демократичною моделлю устрою світогосподарства. Стрижне-

ва кримінологічна формула, що визначає спрямованість і суть досліджень детермінант загрозливо-катастрофічного стану міжнародної злочинності, така: глобальний характер устрою основ світогосподарства на базі західної моделі економіки і прагнення до облаштування світу за стандартами західних демократичних суспільств передбачають пошук криміногенних чинників глобальної злочинності саме на теренах економічно розвиненої частини сучасної світової системи.

Отже, в центрі уваги такої кримінології повинні бути не тільки і не стільки держави «третього світу», де практично формується і відбувається вторинна міжнародна злочинність, але й передусім розвинені держави і суспільства, які задають формат і зміст сучасного світоустрою, а отже, умови й причини, що продукують сучасну міжнародну злочинність, яка набуває рис самодостатнього глобального регулятивного механізму і повинна в рамках міжнародної кримінології отримати бачення наявності (або відсутності) підстав для криміналізації. А це, в свою чергу, дає підстави для формування загального світосупільного інтересу в налагодженні міжнародно-кримінологічного запобігання такій катастрофічній злочинності.

По-третє, окремим предметом дослідження міжнародної кримінології повинні бути міжнародні механізми реалізації міжнародних взаємовідносин (насамперед між групою розвинених держав і державами «третього світу»), які, попри не дуже обнадійливі результати і стан, декларуються у міжнародній політиці й міжнародному праві як такі, що покликані забезпечувати мир, безпеку, добробут і соціальну справедливість.

Із цього випливає потреба у досить специфічному напрямі досліджень міжнародної кримінології, і це – по-четверте, в центрі уваги якої постають проблеми міжнародно-правової криміналізації дій держав і суспільств передусім у сфері глобальної економіки, які не відповідають (а часто й суперечать) загальним принципам міжнародного права, лише частково знаходять відображення у міжнародних актах «м'якого» права. Це жодним чином не утворює підстав для постановки питання про кримінальні репресії щодо таких держав.

По-п'яте, міжнародне за своїм змістом відгалуження у рамках кримінології породжує проблему двозначного тлумачення одних і тих самих негативних факторів міжнародного життя як криміногенних чинників і як елементів складу міжнародного кримінального злочину. Справа в тому, що негативні криміногенні чинники глобалізації є зовнішніми, тобто, власне, чинниками для національної і навіть транснаціональної злочинності. Для міжнародної злочинності вони стають її складовою і мусять підлягати криміналізації. У цьому випадку їх можна віднести до елемента організації міжнародних злочинів або міжнародної злочинності.

Наприклад, утворення і функціонування на міжнародному ринку сектора квазіекономіки, що уособлює ринок фінансових спекуляцій, є детермінантою транснаціональної злочинності, але у рамках міжнародних злочинів, скажімо, тероризму, такі дії мусять бути криміналізованими і утворювати склад міжнародного злочину.

По-шосте, система міжнародної кримінології, контури предмета дослідження й подальшого опрацювання якої зазначені вище, потребує окремої методо-

логії і специфічного наукового інструментарію. Науково-методологічну основу для такого відгалуження утворюють порівняно молоді науки і галузі наук, а саме: геоелектроніка, соціологія міжнародних відносин, культурологія, міжнародна конфліктологія, воєнна наука, міжнародна статистика та ін.

Сам факт виникнення і формування як самостійних таких наук у якості «міжнародних» з їх відмінною методологією і окремим предметом дослідження, яким є міжнародне суспільство як соціальна цілісність (відповідно до сфери зацікавленості кожної науки), вказує, що сумарний продукт цих наук, який надходить на потреби кримінології, так само визначає останню як науку міжнародну за своїм змістом і призначенням.

Нарешті слід нагадати, що міжнародний зміст кримінологічної науки передбачає значну політизованість, точніше «геополітизованість», оскільки за характеристиками свого предмета, метода і наукового інструментарію покликаний досліджувати криміногенні чинники глобалізації і пов'язаної з нею системної кризи світоустрою.

зом на посаду завідувача організаційно-розпорядчого сектора вказаної установи своєї дружини О.А. Демченко, яка є його близьким родичем, протиправно використав свої повноваження та, маючи корисливий інтерес, отримав відповідні матеріальні пільги, Апеляційним судом був визнаний неправильним, оскільки в діях Г.М. Демченка не вбачалися будь-які корупційні діяння, а мало місце порушення ним порядку працевлаштування.

Крім того, постановою Апеляційного суду м. Києва від 12 червня 2009 р. був частково задоволений протест прокурора Оболонського району м. Києва, скасована постанова Оболонського районного суду від 27 квітня 2009 р., якою було закрито провадження по справі щодо О.Г. Лукашук за відсутністю в його діях складу адміністративного правопорушення, передбаченого п. «а» ч. 1 ст. 5 Закону України «Про боротьбу з корупцією». Рішенням суду апеляційної інстанції О.Г. Лукашук був визнаний винуватим у вчиненні корупційного діяння, а провадження по справі щодо нього було закрито за закінченням строку накладення адміністративного стягнення, передбаченого ст. 38 КУпАП. При цьому Апеляційний суд дійшов висновку про те, що дії О.Г. Лукашук, який як народний депутат України своїми зверненнями до Хмельницької обласної державної адміністрації та Першого віце-прем'єр-міністра України намагався сприяти вирішенню питання надання земель ВКП «Явір-Інвест», мали корисливий мотив та ознаки корупційного діяння, оскільки такі дії О.Г. Лукашук були вчинені у інтересах підприємства, власником якого він був в минулому та на час виконання ним обов'язків народного депутата України ці права передав своїй дружині, а тому був зацікавлений у здійсненні підприємницької діяльності ВКП «Явір-Інвест» з метою отримання прибутку, а тому вчинив корупційне діяння.

Таким чином, аналіз причин скасування постановлених судових рішень по справах про вчинення адміністративних правопорушень, передбачених Законом України «Про боротьбу з корупцією», свідчить, що місцеві суди м. Києва в цілому правильно застосовують норми цього законодавчого акту та забезпечують якість розгляду направлених до суду адміністративних справ цієї категорії.

Науковий редактор *І.О. Кресіна*
Художній редактор *В.С. Жиборовський*
Верстка *Г.П. Кондрашина*

Підп. до друку 25.12.2009. Формат 70 × 100 / 16
Папір офсетний. Друк офсетний.
Обл.-вид. арк. 12,2. Ум. друк. арк. 12,4. Зам. №10-2

ТОВ «Видавництво „Юридична думка”».
Україна, 01103, м. Київ, вул. Кіквідзе, 18-а.
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру
видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
серія ДК № 1742 від 06.04.2004 р.

Віддруковано у ТОВ «Друкарня «Бізнесполіграф».
02094, Україна, м. Київ, вул. Віскозна, 8.

4.2009

СУДЦОВА АПЕЛІАЦІЯ